

RUMIENIUCHNY (1) ai

rumieniuchny, [rumionuchny].

Teksty nie oznaczają é oraz ó; e prawdopodobnie jasne (tak w rumienić się itp.).

sg f N rumieniuchnâ. ◇ [pl N subst rumieniuchn(e).]

Sł stp, Cn brak, Linde XVI – XVII w.

Intens. od „rumiany”:

a. O skórze człowieka:

W porównaniach: A ona była rumieniuchna [rubefacta] iáko piękny kwiateczek/ oblicze iey było bárzo wdzięczne á przyjemne BudBib Esth 15/8; [BibRadz Esth 15/8 (Linde)].

[Wyrażenie: »ustka rumieniuchne«: S ktorych [brwi] szrodku nosek wychodzi rownuflenieczki y kftaltowny/ pod ktorim wftká rumieniuchne/ s subtelniuchnemi wárgeckámi AgrWirzb Cv.]

b. [O wyglądzie potrawy: Kuchárká dobrze vpieklá tę pietzenia ty kury/ fą rumionuchne. Wokabul 1539 O3v.]